Allahovom Poslaniku, sallallahu 'alejhi ve selleme, dali su sina jedne njegove kćeri kad je bio na samrti, pa su mu krenule suze. Sa’d mu reče: "Šta je to, o Allahov Poslaniče?!", a on odgovori: "Ovo je milost koju je Allah ulio u srca Svojih robova, a Allah ukazuje Svoju milost samo onima koji su milostivi."

Od Usamea ibn Zejda, radijallahu 'anhuma, se prenosi da su Allahovom Poslaniku, sallallahu 'alejhi ve selleme, dali sina jedne njegove kćeri kad je bio na samrti, pa su mu krenule suze. Sa’d mu reče: "Šta je to, o Allahov Poslaniče?!", a on odgovori: "Ovo je milost koju je Allah ulio u srca Svojih robova, a Allah ukazuje Svoju milost samo onima koji su milostivi."

[Vjerodostojan] [Muttefekun alejh]

Zejd b. Usame, radijallahu anhu, prenosi događaj kada je Allahovom Poslaniku, sallallahu 'alejhi ve sellem, jedna od njegovih kćeri preko glasnika poslala poruku da joj je sin na samrti, tražeći od Poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, da dođe do nje. Nakon što je primio poruku Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, joj je poručio po glasniku: "Neka se strpi i nada nagradi za to što je zadesilo, te da je Allahovo sve što uzme i sve što nam je dao, i sve kod Allaha ima određen rok." Riječi Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem: "Neka se strpi", odnosno na iskušenju koje ju je zadesilo, "i neka se nada nagradi", odnosno, neka se strpi nadajući se da će je Allah nagraditi za njen sabur, jer ima ljudi koji se strpe a ne nadaju se nagradi. Međutim, kada se čovjek strpi na iskušenju i nada se nagradi to znači da on svojim saburom (strpljivošću) želi da mu Allah to upiše kao dobro djelo i da ga nagradi. "Doista Allahu pripada sve što uzme i sve što dadne", ovo je veličanstvena rečenica. Kada znamo da sve pripada Allahu, ako nešto uzme od tebe to je Njegovo vlasništvo (u Njegovoj vlasti), a ako ti nešto da, to je također u Njegovom vlasništvu, pa kako da se čovjek ljuti (da bude nezadovoljan) ako Allah uzme ono što Mu pripada? Zbog toga se preporučuje čovjeku, kada ga zadesi neko iskušenje (musibet), da kaže: "Inna lillahi ve inna ilejhi radži'un - Doista smo mi Allahovi, i doista ćemo se Njemu vratiti", što znači: Mi smo Allahovo vlasništvo, čini sa nama ono što hoće, ako nam iz ruku uzme ono što volimo, pa Allahovo je i ono što nam uzme i ono što nam da. Čak i ono što ti Allah da, to nije tvoje vlasništvo (ti to ne posjeduješ), nego to pripada Allahu, zbog toga ne može čovjek ono što mu Allah da koristiti, osim na način kako je Allah propisao i dozvolio. U ovome je dokaz da je naše vlasništvo nad onim što nam Allah da ograničeno i nepotpuno, jer nemamo potpunu slobodu u raspolaganju njime. Zbog toga je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, rekao: "Doista Allahu pripada sve što uzme i sve što nam da", pa ako pripada Allahu kako da se čovjek ljuti kada Vlasnik uzme ono što je Njegovo, subhanehu ve teala? To je u koliziji sa šerijatskim dokazima i u koliziji sa razumom.

"Svemu je Allah dao određeni rok", i sve ima svoju mjeru, pa kada čovjek bude ubijeđen u ovo, da Allahu pripada sve što nam da i sve što nam uzme, i da je Allah svemu propisao određeni rok, tada biva zadovoljan odredbom. Ova posljednja rečenica znači da čovjek nije u stanju da promijeni ono što mu je određeno da ga zadesi, niti da ga ubrza niti da odgodi, kao što kaže Allah, azze ve dželle: "Svaki narod ima svoj kraj, i kada njegov kraj dođe, ni za tren ga neće moći odgoditi niti ubrzati." (Junus, 49.) Ako je svemu određen rok, i ako se ništa ne može ni ubrzati ni odgoditi, onda nema koristi od potištenosti i ljutnje, jer koliko god čovjek bio potišten i koliko god se ljutio neće time ništa od odredbe promijeniti. Nakon što je glasnik obavijestio kćerku Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, o onome što joj je poručio i naredio, ona ga je ponovo poslala, tražeći od Poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, da dođe kod nje. Krenuo je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, a sa njim je bila skupina ashaba, pa kada su stigli dato je dijete Allahovom Poslaniku, sallallahu 'alejhi ve sellem, a duša mu je hroptala (kao da izlazi i vraća se). Vidjevši to, Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, je zaplakao i oči su mu se ispunile suzama. Sa'd b. Ubade je pomislio da Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi ve selle, plače opirući se Allahovoj odredbi, pa mu je Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, rekao: "Ovo je milost (samilost).", odnosno plačem iz samilosti prema njemu, a ne opirući se Allahovoj odredbi. Zatim je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, rekao: "Doista je Allah milostiv prema robovima koji su milostivi." U ovom je dokaz da je dozvoljeno plakati iz milosti prema onom koga snađe kakva nedaća ili smrt.

http://www.sunnah.global/hadeeth/bs/show/6405